

Κρουαζιέρα στην Ελλάδα

Όλα ξεκίνησαν ως ένα συνηθισμένο πρωινό καλοκαιριού. Μόλις είχαν κλείσει τα σχολεία και ήμουν πολύ χαρούμενη. Επιτέλους μπορούσα να ξεκουραστώ! Οι γονείς μου είχαν αποφασίσει φέτος να περάσουμε όλο τον Ιούνιο σε μία κρουαζιέρα, μόνο που δεν θα υπήρχε πλοίο! Θα κάναμε το γύρο της Ελλάδας με ένα υποβρύχιο!

Όσο, η ημέρα της αναχώρησης μας έφτανε, ήμουν όλο και πιο ενθουσιασμένη και πίστευα ότι θα ήταν από τις καλύτερες διακοπές της ζωής μου και τίποτα δεν θα μπορούσε να πάει στραβά!

Στην αρχή του ταξιδιού μας ήμουν αρκετά ανήσυχη διότι από πάντα φοβόμουν το βυθό της θάλασσας και η ιδέα να βρεθώ τόσο κοντά στα φύκια με τρόμαζε όμως, με το που μπήκα μέσα στο υποβρύχιο όλοι μου οι φόβοι έφυγαν.

Το υποβρύχιο ήταν τεράστιο! Είχε δύο πελώρια εστιατόρια, τέσσερα μεγάλα σαλόνια και 30 καμπίνες επιβατών. Λίγες μέρες μέσα στο υποβρύχιο ήταν αρκετές για να μου προκαλέσουν ναυτία! Κατά τα άλλα περνούσα φανταστικά και δεν ήθελα αυτή η υπέροχη εμπειρία να τελειώσει ποτέ!

Μία μέρα που κατά τύχη συνάντησα τον καπετάνιο τον ρώτησα για την ιστορία του υποβρυχίου και μου είπε ότι το υποβρύχιο ονομάζεται «Ναυτίλος» και ότι πήρε το όνομά του από την ιστορία «20.000 λεύγες κάτω από τη θάλασσα» του Ιουλίου Βερν. Αυτό το γεγονός με εντυπωσίασε πάρα πολύ και έκανε το ταξίδι ακόμη καλύτερο!

Ύστερα από λίγες μέρες το υποβρύχιο μας ήρθε στην επιφάνεια της θάλασσας και ο καπετάνιος μας ανακοίνωσε ότι όποιοι ήθελαν μπορούσαν να κάνουν κατάδυση μαζί με το πλήρωμα στο βυθό. Μόλις το άκουσα αυτό ένιωσα υπέροχα επειδή πάντα ήθελα να κάνω κατάδυση! Μας έδωσαν ειδικές στολές και βουτήξαμε. Όσο πιο βαθιά πήγαινα όμως, τόσο πιο πολύ φοβόμουν. Μόλις φτάσαμε στο βυθό αρχίσαμε να εξερευνούμε. Εγώ κάθε φορά που κοιτούσα γύρω μου ένιωθα πως ήθελα να βγω στην επιφάνεια. Έβλεπα παντού μεγάλες πέτρες και πολύ μεγάλα ψιλά φύκια όμως με τη βοήθεια του μπαμπά μου ένιωσα πολύ καλύτερα και σε λίγο είχα ξεχάσει καν ότι φοβόμουν.

Άρχισα να κολυμπάω ανέμελη βυθισμένη στις σκέψεις μου χωρίς να προσέξω ότι ξαφνικά βρέθηκα περικυκλωμένη από κάτι τεράστια καλαμάρια. Εκείνη τη στιγμή παραλίγο να σταματήσει η καρδιά μου να χτυπά και έμεινα παγωμένη στη θέση μου. Μόλις πήρα αρκετό κουράγιο άρχισα να κολυμπάω με όλη μου τη δύναμη προς τα επάνω. Αν μ'έβλεπες εκείνη τη στιγμή θα αναρωτιόσουν: «Πώς μπορεί ένας άνθρωπος να κολυμπάει τόσο γρήγορα!». Μόλις έφτασα στην επιφάνεια και μπήκα ξανά στο υποβρύχιο έτρεμα σαν ένα ψάρι έξω από το νερό. Αυτό με τρόμαξε τόσο πολύ που για πέντε συνεχόμενες ημέρες είχα εφιάλτες! Πού να 'ξερα όμως τι με περίμενε!

Την επομένη συνέβη κάτι πολύ αναπάντεχο! Ξαφνικά εκεί που καθόμουν και έτρωγα πρωινό ένα τεράστιο χταπόδι επιτέθηκε στο υποβρύχιο μας! Τότε εκείνο άρχισε να βυθίζεται και να βάζει νερά! Μη μπορώντας να κάνει κάτι ο καπετάνιος, όλο το πλήρωμα και οι επιβάτες, κλειδωθήκαμε σε μία από τις κουζίνες. Όλοι ήταν πανικοβλημένοι και βρεγμένοι. Μόλις είχαμε πάρει μία σταθερή θέση στον πάτο της θάλασσας, το πλήρωμα και ο καπετάνιος, προσπάθησαν να μας ηρεμήσουν κι αμέσως έστειλαν μήνυμα για βοήθεια.

Εγώ είχα φοβηθεί πάρα πολύ και νόμιζα ότι αυτό θα ήταν το τέλος μου. Ευτυχώς ο καπετάνιος μας είπε ότι σύντομα η βοήθεια θα έφτανε. Το δυστύχημα ήταν όμως ότι ήμασταν κολλημένοι 30.000 λεύγες κάτω από την θάλασσα! Μετά από λίγο άρχισε να εισχωρεί νερό κάτω από την χαραμάδα της πόρτας αλλά δεν μπορούσαμε να κάνουμε κάτι για να το σταματήσουμε. Έτσι μαζέψαμε ότι φαγώσιμο και ότι πόσιμο υπήρχε στην κουζίνα και ανεβήκαμε πάνω στα τραπέζια. Ευτυχώς το νερό δεν γέμισε ολοκληρωτικά το δωμάτιο

και μας είχε αφήσει λίγο περιθώριο για να αναπνέουμε. Τα ξύλινα τραπέζια ήταν σαν σχεδίες που επέπλεαν. Μείναμε έτσι για δύο μέρες. Ωστόσο το μισό πλήρωμα και οι επιβάτες, μαζί με μένα, ανεβάσαμε πολύ υψηλό πυρετό. Νιώθαμε εξαντλημένοι και άρρωστοι. Το φαγητό και το νερό είχαν σχεδόν τελειώσει. Το τέλος πραγματικά πλησίαζε όταν επιτέλους 20 δύτες εμφανίστηκαν για να μας σώσουν! Μας έφεραν στολές για να αναδυθούμε στην επιφάνεια όπου μας περίμεναν ασθενοφόρα για να μας μεταφέρουν στο νοσοκομείο. Αν και ταλαιπωρημένη ένιωσα πολύ ανακουφισμένη διότι επιτέλους μπορούσα να πάω σπίτι μου!

Το υπόλοιπο καλοκαίρι κύλησε ήσυχα, όταν όμως σκεφτόμουν αυτή τη συναρπαστική εμπειρία που βίωσα αισθάνθηκα σαν ηρωίδα βγαλμένη από το βιβλίο του Ιούλιου Βερν.